

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/296/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7512212990
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2013:7512212990.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobcu L. P. J. J..S..Z., T., Ú. X, IČO: XX XXX XXX, proti žalovanému I. Ž., D. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, H., R. XX, IČO: XX XXX XXX, o zaplatenie 191,79 eur istiny s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 8C/253/2012-43 zo 14.3. 2013 Okresného súdu Košice-okolie

rozhodol:

Mení rozsudok vo výroku o trovách konania tak, že žalobca nie je povinný zaplatiť na účet zástupcu vedľajšieho účastníka trovy konania 62,14 eur.

Vedľajší účastník nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalobcovi a žalovanému sa ich náhrada nepriznáva.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom žalobu zamietol, žalovanému náhradu trov konania nepriznal a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania na účet jeho zást. D.. I. E. 62,14 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

O náhrade trov konania vedľajšieho účastníka rozhodol vychádzajúc z § 142 ods. 1 O.s.p. a priznal mu 62,14 eur, ktoré pozostávali z trov právneho zast za dva úkony právnej pomoci á 18,26 eur v zmysle advokátskej tarify (prevzatie a príprava, vyjadrenie z 31.10.2012), náhrada režijného paušálu za r. 2012 (2 x 7,63 eur) a 20 % DPH, majúc za to, že ide o účelne vynaložené trovy zast., keďže v dôsledku jeho právnej pomoci bola žaloba zamietnutá.

Žalobca podal proti rozsudku - iba jeho časti, v ktorej ho súd zaviazal na úhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi v zákonnej 15 dňovej lehote odvolanie z dôvodu, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol napadnutý výrok rozsudku podľa § 220 O.s.p. zmeniť, jeho odvolaniu vyhovieť a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zast. nepriznať. Zároveň si uplatnil aj trovy konania v odvolacom konaní vo výške 20,33 eur s DPH, pozostávajúce z jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny za úkon právnej služby 10,96 eur s DPH a režijného paušálu k právnemu úkonu 9,37 eur s DPH (podanie odvolania).

V odvolaní poukázal na skutočnosť, že cieľom Združenia na ochranu spotrebiteľa HOOS je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zák. o ochrane spotrebiteľa(§3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z.), zastupovanie spotrebiteľov v občiansko súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii VÚ (§ 93 ods. 2 O.s.p). Podľa jeho názoru musí byť vedľajší účastník sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, keďže samotné združenie má v radoch členov s právnickým vzdelaním a má možnosť podľa § 25 zák. č. 250/2007 Z.z. využívať aj určenú podporu ministerstva (viď. rozhodnutia Krajského súdu v

Bratislave 5 Co/26/2012 a 3 Cob/259/2011). Podotkol, že z dôvodovej správy k zák. č. 384/2008 Z.z. vyplýva, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom spôsobilým poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, ktorý bude v danej oblasti materiálne aj personálne vybaveným a odborne kompetentným. Ďalej uviedol, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu žalovaného, a to oznámením o jeho vstupe do konania, pričom pred zaslaním oznámenia svojho vstupe nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade, len z označenia účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec. Zastával názor, že len na základe skutočností, že žalovaný je spotrebiteľ, bez akýchkoľvek vedomostí o predmete a stave konania, je nemožné pripraviť sa na zastupovanie v tej ktorej veci a teda naplniť podstatu právneho úkonu - príprava a prevzatie právneho zast. a navyše vedľajší účastník svoje viaceré procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu (poukázal na právny názor vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Košiciach 6 Co/141/2012). Taktiež zdôraznil, že paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia (vid'. rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici 17 Co/91/2012 a Krajského súdu v Bratislave 9 Co/420/2012). Podľa jeho názoru trovy vedľajšieho účastníka neboli trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie a bránenie práva, keďže združenie v predmetnom konaní nevystupuje ako splnomocnený zástupca „žalovaných“, ktorí o vstupe združenia do konania pravdepodobne ani nemali žiadnu vedomosť (vid'. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove 13 Co/35/2012 a 13 Co 36/2012) a upozornil na skutočnosť, že súd nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2, 3 Ústavy SR, keďže tieto neboli účelne vynaložené a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania, v tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR II ÚS 78/03. Podotkol, že činnosť vedľajšieho účastníka rozhodne nemožno považovať za tak odborne náročnú, že by si vyžadovala úplne právnické vzdelanie (rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 Co 110/2012) a zastával názor, že skutočnosť, že súd účastníkovi právo na náhradu trov konania neprizná, sama o sebe neznamená popretie rovnosti podmienok v konkrétnom konaní a ani odňatie procesného práva účastníka na zastúpenie advokátom. Poukázal na skutočnosť, že uvedený právny názor potvrdili aj rôzne senáty krajských súdov v svojich rozhodnutiach (označil ich krajským súdom a sp. zn.). Tvrdil, že má vedomosť, že vedľajší účastník v súvislosti s dôvodnosťou priznania trov konania poukazuje na § 137 O.s.p. a na ust. Charty základných práv EÚ ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ a k uvedenému si dovoľil uviesť, že združenie žalovaného v konaní nezastupuje a teda nemožno argumentovať ust. § 137 O.s.p., nakoľko toto priznáva náhradu trov hotových výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, čiže ide najmä o Centrum právnej pomoci (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13 Co/40/2012) a ust. Charty ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ sa týkajú všeobecnej ochrany spotrebiteľa, pričom žiadne z predmetných ust. nepoukazuje na to, že by sa združenia na ochranu práv spotrebiteľa mali nechávať zastupovať advokátmi, ale len to, že nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľom poskytovali priamo právnické osoby. Záverom podotkol, že rozhodnutím súdu dochádza len k podpore nekorektného postupu zo strany združenia ako vedľajších účastníkov, ktorých prvotný cieľ spočívajúci v ochrane spotrebiteľov ustupuje snahe o profitovanie z trov právneho zastúpenia, keďže je prinajmenšom pozoruhodné, že združenie na ochranu spotrebiteľa nevstupuje do všetkých konaní, v ktorých je jedným z účastníkov konania spotrebiteľ, ale len do tých konaní, kde má záruky úspechu vo veci prostredníctvom jednoduchých opakovaných podaní, čo vedie k nehospodárnosti a neúčelnému priznávaniu trov vedľajšieho účastníka.

Vedľajší účastník vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že s jeho argumentáciou nesúhlasí a tvrdil, že aplikácia §150 ods. 1 O.s.p. na danú právnu vec je nenáležitá, keďže pre posúdenie možnosti aplikácie ust. § 150 ods. 1 O.s.p. je podstatné zisťovanie okolností súvisiacich so stavom pred začatím sporu, so správaním účastníkov v priebehu sporu a s okolnosťami uplatnenia nároku (poukázal na uznesenie NS SR z 18.1.2012 sp. zn. 6 M Cdo 5/2011, uverejnené aj na www.najpravo.sk <<http://www.najpravo.sk>> a uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica z 9.8.2012, sp. zn. 15 Co/169/2012).

Citoval čl. 7 ods. 1 Smernice rady 93/13/EHS o nekalých obchodných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a uviedol, že jeho samotný vstup do konania ako vedľajšieho účastníka na strane spotrebiteľa je dostatočne účinným prostriedkom na zabránenie porušovania spotrebiteľského práva, že účinne

vzniesol námietku premlčania, ku ktorej sa následne pripojil aj opatrovník čo v konečnom dôsledku malo za následok zamietnutie žaloby. Za nenáležitú považoval námietku žalobcu, že má vo svojich radoch členov s právnickým vzdelaním. V skutočnosti len jedna jeho členka má právnické vzdelanie, avšak ani táto svoju právnickú prax nevykonáva. Podotkol, že mu nemôže byť vzhľadom na predmet jeho činnosti upierané právo na pr. zástupca, lebo ak by sa tento názor prijal, problematickým by bolo aj zastupovanie advokátmi napr. sudcov, prokurátorov, advokátov, ministrov spravodlivosti, predsedov vlád, ktorí sú právnikmi čo by bolo v evidentnom rozpore nielen s platným právom, ale aj s každodennou realitou a v tejto súvislosti poukázal aj na judikatúru citovanú v najnovšom komentári slovenského občianskeho procesného kódexu, pôvodne uverejnenú v časopise Soudni rozhledy 2/2002 na str. 43 (Števček/Ficová. Občiansky súdny poriadok, Komentár-I.diel, 2.vydanie, Praha: C. H. Beck, 2012, str. 492). Vytýkal žalobcovi tvrdenie, že má trovy advokáta hradiť z vlastných prostriedkov a poukázal na svoju reálnu skúsenosť, keď napriek tomu, že podľa § 25 ods. 6 zák. č. 250/2007 Z.z. má možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva, po opakovaných žiadostiach v priebehu posledných dvoch rokov mu napokon Ministerstvo hospodárstva SR schválilo a poukázalo finančnú podporu 4000 eur, pričom takýto finančný príspevok pri objeme činnosti ním vykonávanej na podporu spotrebiteľov nepokrýva ani len poštové výdavky a preto napriek tomu, že zákonná možnosť čerpať finančné prostriedky na podporu jeho činnosti síce existuje, pretože je výsledkom transpozície právnych aktov EÚ do nášho legislatívneho prostredia, realita praxe je úplne iná a podpora štátu je skôr v rovine iluzórnej, než v rovine skutočnej. Nerozumel, prečo by neúspešné spory žalobcu mali byť dotované z prostriedkov štátu, prípadne z jeho prostriedkov a čím by si mal žalobca zaslúžiť takúto ochranu svojich záujmov.

K argumentu žalobcu, že úkon právnej služby prevzatie a príprava zast. nie je úkonom v tomto konaní preukázaným dodal, že sa jedná o mimoriadne dôležitý úkon, kedy sa advokátom zhodnocuje opodstatnenosť, účelnosť, stratégia a taktika právneho zast. a následne sa podľa jeho pokynov zisťuje evidencia živej spotrebiteľskej veci na súde a taktiež dodávateľ, ktorý podal žalobu vrátane súvisiacich administratívnych a daňových evidencií, tento úkon v sebe zahŕňa aj žiadosť o poskytnutie informácií potrebných na vstup do konania, administratívnu činnosť sekretariátu kancelárie spočívajúcu v evidencii menoslove, v ďalších evidenčných pomôckach podľa spisového poriadku, v pridelení sp. zn., založení spisu, vyhotovení písomného podania o vstupe do konania a jeho zaslanie súdu, že tento úkon právnej služby nie je naplnený podpisom plnomocenstva, ale zahŕňa celý proces od prevzatia právneho zast. cez prípravu, ktorá vedie k tomu, že vo veci je podané kvalifikované stanovisko, že oznámením o vstupe nebol ukončený proces prípravy právneho zast. , pretože z povahy jeho činnosti v konaní a okolnosti jeho vstupov do súdnych konaní na ochranu spotrebiteľa je zrejmé, že s predmetom spotrebiteľskej veci sa môže oboznámiť až po tom, čo sa doručením oznámenia o vstupe súdu stane v konaní vedľajším účastníkom a teda oznámenie o vstupe je predpokladom toho, aby mu vzniklo právo žiadať žalobu a prílohy a až po ich doručení sa môže oboznámiť s rozhodujúcimi skutočnosťami, ktoré tvoria právny základ uplatneného nároku a podať vo veci kvalifikované vyjadrenie.

Súd pri priznaní jeho trov postupoval v súlade s legislatívou Európskej únie a judikatúrou dvora EÚ, v súlade s ustálenou súdnou praxou a právnou teóriou(citoval čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, čl. 38, čl. 47 Charty základných práv EÚ), že o odôvodnenosti priznania jeho trov svedčí aj novelizované znenie § 137 O. s. p. (citoval ho), ktoré bolo s účinnosťou od 1.1.2012 doplnené zák.č.332/11 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi (citoval z dôvodovej správy k nemu) a, že novelizovaná právna úprava zohľadňuje aj rozsudok Súdneho dvora EÚ (druhá komora) z 22.12.2010 vo veci C-279/09 (aj z neho citoval) a uviedol, že v zmysle uvedeného dokonca Krajský súd v Prešove svojim uznesením z 13.1.2012, č.k. 3 Co/131/2011 - 85 zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, ustanovil vedľajšiemu účastníkovi, ktorým bola tiež právnická osoba zameraná na ochranu spotrebiteľa advokáta a súčasne konštatoval, že nie je možné nedôvodne a bez akýchkoľvek logických súvislostí podmieňovať spôsobilosť občianskeho združenia na vykonávanie predmetu svojej činnosti odbornosťou v odbore v právo. Ďalej uviedol, že sú to práve združenia na ochranu spotrebiteľov, ktoré majú právo v súlade so zák. chrániť a presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov (§ 3 ods.4, § 25 zák.č.250/07 Z. z. o ochrane spotrebiteľa), že európska legislatíva a rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, nadväzujúc na vnútroštátnu právnu úpravu, preferujú činnosť združení v rámci ich zákonných oprávnení, že občianske združenia na ochranu spotrebiteľov si v prevažnej miere zakladajú samotní občania poškodení nekalými praktikami a neprijateľnými zmluvnými podmienkami v štandardných formulárových zmluvách dodávateľov a často pri nedostatku organizačného a finančného zabezpečenia chránia práva prevažne nemajetných spotrebiteľov, ktorí rezignujú na obranu svojich práv, pretože nemajú dostatok prostriedkov na advokáta

a tým na rovnocenný priebeh súdnych konaní. Citujúc § 93 ods. 4 O.s.p. a § 18 O.s.p. tvrdil, že platí, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník hlavný a ak má platiť aj „rovnosť účastníkov“ ako jeden zo základných princípov súdneho konania, potom neexistuje rozumný dôvod nepriznať vedľajšiemu účastníkovi trovy právneho zastúpenie za situácie, ak nárok na náhradu trov vznikne účastníkovi, ktorého vedľajší účastník v konaní podporoval ďalej, že účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc možno odvodiť z čl. 47 ods. 2 Ústavy (znenie citoval) a že ústavný rozmer práva účastníka na náhradu trov konania vyplýva z nálezov Ústavného súdu SR (II.ÚS 78/03, II.ÚS 31/04, II.ÚS 56/05, IV.ÚS 147/08, II.ÚS 122/09), taktiež že trovy právneho zast. treba považovať v každom prípade za účelne vynaložené trovy, že každý má právo na to, aby hoci aj v jednoduchšej, skutkovo a právne menej zložitej veci bol zast. advokátom a toto ústavne zaručené právo môže uplatňovať v rámci celej republiky, bez ohľadu na to, že voľba miestneho advokáta by bola spojená s menšími trovami, než udelenie plnomocenstva zást. mimo mesta alebo obce, kde účastník konania býva (Ján Mazák, Ľudovít Šoltýs, Trovy konania v civilnom procese, Mimoriadne vydanie Bulletinu slovenskej advokácie, 1997, str.53). Len samotná skutočnosť, že má principiálne právo na náhradu trov konania, nie je - dúfa - medzi účastníkmi sporná, napriek tomu poukázal na rozsudok 5Cdo71/2010 z 9.6.2010 Najvyššieho súdu SR, ako aj na najnovšie komentáre k Občianskemu súdnemu poriadku: Števec/Ficová a kol. Občiansky súdny poriadok, Komentár-I.diel,2.vydanie, Praha: C. H. Beck,2012,str.331, príp. Drápal/Bureš a kol. Občianský soudní řád I, Velké komentáře,1.vydání: C. H. Beck, 2009,str.607 a na fakt, že najnovšia rozsiahla judikatúra slovenských odvolacích súdov zaujala v súlade s európskou líniou ochrany spotrebiteľa, v súlade s právnymi aktami EÚ, vnútroštátnymi normami, ale aj judikatúrou Súdného dvora EÚ, Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR k tejto právnej problematike presvedčivý väčšinový názor o principiálnom práve vedľajšieho účastníka na náhradu trov právneho zastupovania v sporoch, v ktorých bol vedľajším účastníkom podporovaný účastník úspešný a vznikol mu nárok na náhradu trov a že aj Generálny prokurátor SR podal na základe jeho podnetu na Najvyššom súde SR dňa 19.2.2013 vo veci jeho nároku na náhradu trov konania mimoriadne dovolanie zo dňa 15.2.2013 VI/1 Pz 771/12-7, v ktorom podrobne a presvedčivo argumentoval.

Ďalej uviedol, že o jeho nároku na trovy konania už bolo viackrát právoplatne rozhodnuté krajskými súdmi (rozhodnutia označil ich sp. zn. a dňom, kedy bolo rozhodnuté a bol ochotný, ktorékoľvek z nich na výzvu obratom predložiť) a citoval z vybraných rozhodnutí. Žiadal preto rozsudok v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť a zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 20,33 eur.

Rozsudok, okrem výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť (§ 206 ods.1,3 O. s. p.), preto nebol v uvedenom rozsahu v odvolacom preskúmaný.

Okrem iného odvolací súd dáva do pozornosti súdu prvého stupňa vadu zápisnice o pojednávaní z čl. 42 zpisu, ktorá nie je podpísaná sudcom.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a zistil, že neboli splnené podmienky na potvrdenie (§ 219) rozsudku v napadnutej časti, ani na jeho zrušenie (§ 221 ods.1) , preto ho podľa § 220 O. s. p. zmenil tak, že žalobca nie je povinný zaplatiť na účet zást. vedľajšieho účastníka trovy konania 62,14 €.

V prejednávanej veci trovy vynaložené vedľajším účastníkom, pozostávajúce z trov právneho zast., nie sú v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania, preto ich nemožno považovať za účelne vynaložené. Je potrebné poukázať i na skutočnosť, že vedľajší účastník - vzhľadom na svoj cieľ - bol vytvorený na ochranu spotrebiteľa, že i podľa samotného § 9 bod 5. jeho Stanov sú jeho výdavkami výdavky na financovanie jeho účelu a výdavky na jeho správu, teda z uvedeného vyplýva, že samotný vedľajší účastník je spôsobilý a schopný chrániť záujmy spotrebiteľa. Vedľajší účastník má právo zvoliť si pri účasti v konaní zást., avšak takto vynaložené trovy nemožno považovať za účelne bránenie práva samotného účastníka v konaní. Právo na právnu pomoc sa priznáva každému, tak fyzickej, ako aj právnickej osobe, ak vystupuje v spore ako žalovaná strana a hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v Čl. 47 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky majú zodpovedajúcu

povinnosť nebrániť účastníkom, aby v konaní pred nimi využívali právnu pomoc, že súčasťou základného práva na právnu pomoc je aj právo na úhradu účelne vynaložených trov konania a v tejto súvislosti má vedľajší účastník rovnaké možnosti ako ktorýkoľvek iný účastník v konaní v súvislosti so svojim zast. v rámci zák. upravených možností, t. j. nie je vopred vylúčený z možnosti zvoliť si na svoje zast. advokáta, avšak tým, že sa mu neprizná náhrada trov konania - trov právneho zast., pretože sa nepovažujú za účelne vynaložené, lebo neboli v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania (nález II.ÚS78/03 z 9.9.2004 Ústavného súdu Slovenskej republiky), nie je porušené jeho základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa Čl. 47 ods.2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky. V prejednávanej veci nemožno urobiť záver, že zást. vedľajšieho účastníka vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t. j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu. Znenie § 137 O. s. p. (účinné od 1.1.2012) síce medzi trovy konania zahŕňa i náhradu výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, avšak ide o náhradu výdavkov právnickej osoby, nie o odmenu za zast., ak je zástupcom advokát tejto právnickej osoby. Napokon treba dodať, že paušálny vstup vedľajšieho účastníka do všetkých konaní, v ktorých žalobca vystupuje, bez zreteľa na stav konkrétneho súdneho konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť jeho úkonov, nemožno považovať za dôkaz o jeho vôli naplniť cieľ svojej činnosti. S prihliadnutím na cieľ vedľajšieho účastníka, ktorým je ochrana a presadzovanie oprávnených záujmov spotrebiteľa, a na konkrétne okolnosti prípadu a to najmä skutočnosť, že vstúpil do konania ako profesná organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu, a splnomocnil na svoje zast. advokáta, hoci zo samotnej jeho podstaty vyplýva, že musí byť schopný pomáhať tomu účastníkovi konania, na strane ktorého vstupuje do konania, nemožno - ako už bolo uvedené - považovať jeho trovy za účelne vynaložené a tiež nemožno opomenúť skutočnosť známou odvolaciemu súdu z iných vecí, v ktorých je ten istý žalobca, ako v prejednávanej veci, že aj iné subjekty s rovnakým predmetom činnosti (cieľom) ako vedľajší účastník, vstupujú do toho istého konania na strane žalovaného ako vedľajší účastník a na svoje zast. splnomocňujú advokáta, čo nutne vedie k úvahe, že primárnou pohnútkou pre vstup do konania nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Vedľajší účastník nemal v odvolacím konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov, žalovaný si žiadne trovy neuplatnil a žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nebola podľa § 150 ods.1 O. s. p. priznaná so zreteľom na dôvody hodné osobitného zreteľa, spočívajúce v povahe uplatneného nároku.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších.

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.